

Lione Stanislav
Csillagom

LIONE STANISLAV

Csilla Góm

Lione Stanislav: Csillagom
© Sallai Adrienn, 2022
ISBN 978-615-01-5205-9

lionestanislav.hu

Szerkesztés: Nagy Judit Áfonya
Korrektúra: Végh Alexandra
Grafikai munkák: Sallai Adrienn

Vision Spring Kiadó
Szentendre, 2022

A kiadásért felel: Oroszi Orsolya Éva,
a MusicalVarázs Alapítvány kuratóriumi elnöke

Nyomdai munkák:

Pannónia Nyomda Kft.
Felelős vezető: Cseh Tibor

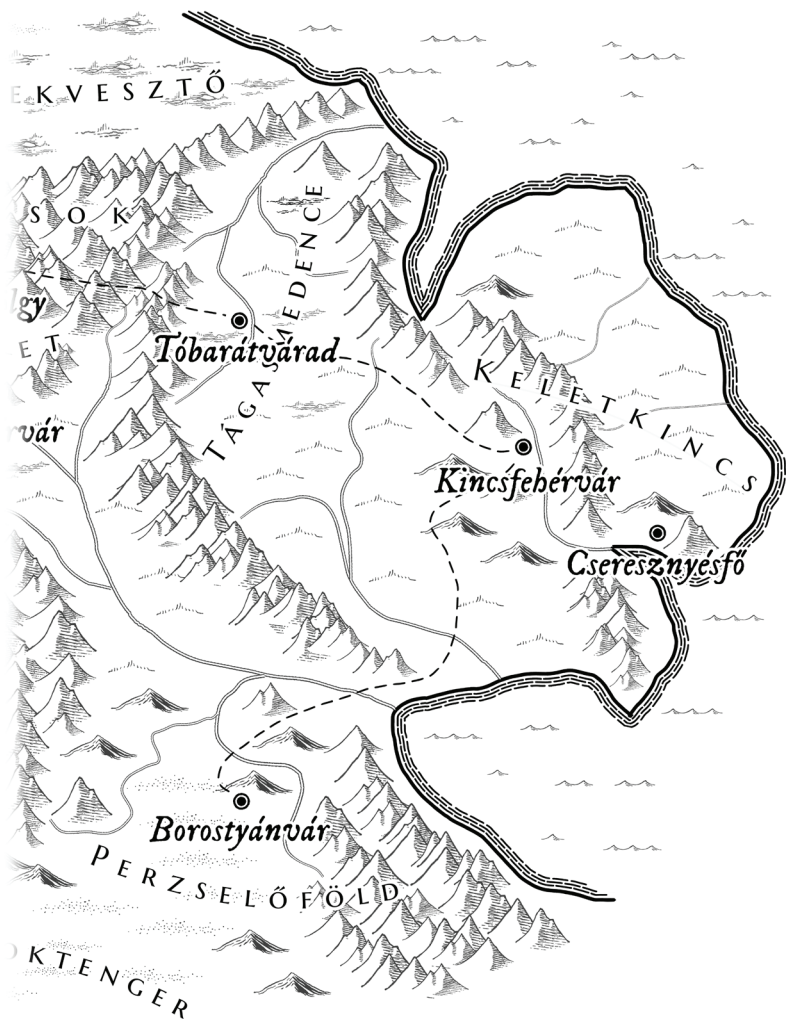
Minden jog fenntartva!

A mű sem részleteiben, sem egészében nem másolható, sokszorosítható, vagy használható fel a szerző írásbeli engedélye nélkül.

„Minden élőlény gyarapodására.”
Salim

ISMERT VILÁGUNK

1. fejezet

Anna

Jó, legyen, felőlem akár azt is kijelenthetjük, hogy a szakmám szégyene vagyok, de egész egyszerűen nem bírtam tovább. Valami teljesen másra vágytam, felelősséget nélkülöző munkára, legalább amíg összeszedem magam, és rögtön, miután ezt megfogalmaztam magamban, mint valami isteni jel, ráleltem az apróhirdetések között az igazi álommelóra: *Történész-filozófus irodai asszisztenst keres, jelige: nyugalom és béke*. Kell ennél több? Naná, hogy jelentkeztem!

A szekrényem előtt toporogtam, és kénytelen voltam megállapítani, mennyire gyászos a ruhatárom kínálata. Ez van, ha az ember otthagyja az eleve rosszul fizető szociális szférát. Végül úgy döntöttem, nem cicomázom túl, csak önmagamot adom. Egyszínű, fekete farmerbe bújtam. A régi blézeremet néhány öltéssel megvarrtam, ahol már elengedett az illesztés, alá lila, karcsúsított szabású vászonblúzt vettem. Sötétvörös hajamat a hajgumi köré tekertem mintegy kontyként, és hullámcsatokkal rögzítettem. Szürke szemem körülrajzoltam szemceruzával, és halvány, gyöngyházfényű ajakápolót kentem a számra.

– Így jó lesz – mosolyogtam a tükörbe elégedetten.

Egész megnyerőnek tartottam magam a visszafogott eleganciámmal, és reméltem, hogy a leendő főnököm is hasonlóképp gondolja majd.

– Salim Shadi – olvastam fel a jegyzeteimből.

Ezt a nevet kellett keresnem. Sokszor kimondtam már. Olyan igézően csengett, mint valamiféle varázsige. Nem igazán tudtam eldönteni, örüljek-e, vagy engedjem elhatalmasodni magamon a barátnőm aggodalmait, miszerint ez az arabos csengésű név nem kecsegtet sok jóval.

– Majd elrabol, és jól elad két tevéért! – idéztem fel Evelin szavait.

Eljátszottam a vitánkat a tükörképemmel:

– Előítéletes vagy!

– Na és aztán?

– Épp az előítélet az, ami korlátozza a munkánkat.

Illetve már csak a volt kollégáim munkáját. Az enyémet többé nem, hiszen nekem ekkor már nem volt állásom. Reméltem azért, hogy ez nem marad így túl sokáig, mert még a végén nekem is a döglődő szociális ellátás segítségére lesz szükségem. Nem akartam visszamenni munkásként se, de főleg nem kliensként.

Ismét a névre pillantottam. Evelin minden aggodalma ellenére engem valamiért jó érzéssel töltött el.

– Meglátjuk – vigyorogtam jókedvűen a tükörképemre, és bedobtam a jegyzetömbömet a táskámba. Így indultam el, hogy megszerezsem álmaim melóját.

Egy takaros kis lakótelepen sétáltam a céloom felé. Magasra nőtt fák között négyemeletes társasházak gubbasztottak hanyagul elrendezett sorokban. Nem kellett sokat gyalogolnom, hogy rábukkanjak a tizenötös épület B lépcsőházára. Néhány fok lépcső vezetett a kapuhoz, mellette kétoldalt aprócska sövényvel elkerített kertecskékben nyiladoztak a késő nyári virágok. Közöttük egy idős néni gyomlálgatott nagy gonddal. Kék kockás inget és bő vászonnadrágot viselt, hosszú, egyenes, ősz haját feszes kontyba fogta, hogy ne zavarják rakoncátlankodó tincsei a munkájában.

– Elnézést – szólítottam meg tanácstalanul, mire az asszony felállt.

– Miben segíthetek, aranyom?

Arcára tekintve elcsodálkoztam. Felfelé ívelő, mandulavágású szeme távol-keleti származásról árulkodott.

– Jó helyen keresem... – Előkotortam a jegyzeteimet, és úgy tettem, mintha nem jegyeztem volna meg a nevet, pedig annyi ismétlés után nehezen felejtettem volna el. – Salim Shadi urat?

– Igen, kedvesem, második emelet, bal ajtó – tájékoztott a néni, és visszahajolt a kertecskéjéhez.

Szája sarkában sejtelmes mosoly bujkált.

– Még egy kérdést engedjen meg, kérem!

Újra felegyenesedett. Éreztem derűs tekintetéből, hogy minden figyelmét nekem szenteli, ami szokatlan volt, mégis bizsergetően kellemes.

– Milyen ember ez a Salim Shadi? – böktém ki, mire szemmel láthatóan meglepődött.

– Miféle kérdés ez, aranyom?

– Bocsásson meg, nem akartam tapintatlan lenni, csak sosem találkoztam még *ilyen* nevű emberrel – vallottam be őszintén. – Bogarat ültettek a fülembe, emiatt kissé aggódom.

– Jó ember, drágám – magyarázta felélénkülve. – Nagyon jó ember! Úgyhogy igazán nincs miért aggódnia. Korábban én laktam a másodikon, de öreg vagyok már a lépcsőmászáshoz. Salim mester felajánlotta, hogy cseréljünk lakást, pedig az övé jobb állapotban volt. De felújította azt is. Előtte mindig felcipelte nekem a bevásárlást, de ha megkérem, még most is elhozza a boltból, amit rendelek. Megmetszi a bokrokat, és gödröt is ás nekem az ültetéshez. Én pedig a sok segítségért cserébe minden nap küldök neki meg a segédjének egy-egy tányérral az ebédemből. Úgy hallottam, asszisztenst keres, mert a két fiatalember ki se látszik a sok munkából. Csak

nem kiskegyed lesz az? Mostantól egy adaggal többet főztek?

– Lehet, még nem tudom – mondtam. – Ha valóban ilyen jó ember, és maga ennyire kedveli, akkor szívesen lesek az asszisztense. Köszönöm a segítséget!

– Remélem, gyakran látom majd erre! – szólt még utánam, ahogy a lépcsőház felé indultam.

Visszafordultam egy pillanatra, és rámosolyogtam. Vékonyka szemében furcsa, örömteli fény csillogott.

Ezek után már rettenetesen fűtött a kíváncsiság. Felbátorodva szedtem a fokokat, hogy mihamarabb találkozhasak a néni különös rajongásának tárgyával, Salim Shadival.

Második emelet, bal ajtó.

Itt ácsorogtam előtte. A lábam kocsonyaként remegett az izgalomtól, ahogy a mutatóujjamat közelítettem a csengőhöz. Lehajoltam, és rosszállón lenéztem a térdeimre. Korábban sosem csináltak ilyet. Mégis mi ütött beléjük? Ki tudja, talán előre sejtették, hogy ha belépek azon a bizonyos ajtón, gyökeresen megváltozik az életem. Sőt, hájtottam néhányat, hátha megnyugszom, de nem jártam sikerrel. Mindezek ellenére rászántam magam, és becsöngettem ehhez a baljós nevű történészhez.

Egy szőke, szemüveges srác nyitott ajtót. Cirmosszürke pólót és fekete farmert viselt. Mint később kiderült, nagyjából mindig.

– Szervusz, Peter vagyok, velem egyeztetted telefonon. Kerülj beljebb!

Beljebb kerültem.

– Foglalj helyet! – Egy szék felé intett, ami egy nagy asztal mellett állt. Rögtön le is ültem. – A mester hamarosan csatlakozik.

– Mester? Odalenn az idős hölgy is így emlegette. Mi nek a mestere?

Mindeközben gyorsan körülpillantottam. A néni azt állította, hogy Salim Shadi felújíttatta a lakást, de azt nem említette, hogy maximum a tizenkilencedik századi divat szerint. Szerinte a szobában csak ódon bútorokat láttam, a falakat pedig díszes lambéria borította, mintha nem is egy lakótelepen, hanem egy előkelő kastély dolgozószobájában lennénk. Gyönyörűen megmunkált fából faragtak minden berendezést. A látvány felért egy időutazással. Egyedül az asztalokon szürkellő számítógépek árulkodtak arról, hogy ez itt még mindig a huszonegyedik század hajnala.

– Igen, a tanítványa vagyok. A mester vallástörténész, filozófus, továbbá meditáció- és jógaoktató. Személy szerint ez utóbbi kettőt tanulom nála. Egyébként informatikus vagyok, és rendszergazdaként dolgozom az egyetemen, ahol ő is szokott előadásokat tartani. Ezért is van szüksége egy asszisztensre, mindjárt vissza kell mennem a melóba.

Bólintottam. Peter folytatta.

– Ott van mögötted az a két ajtó, a bal oldali a konyha, a másik a mosdó – magyarázta, miközben tekintetemmel követtem, amerre mutogatott. – Ez a nagy asztal itt a mester íróasztala. Azon túl a bal ajtó a hálószobája, a jobb a közös munkaszoba. A többről szerintem majd ő tájékoztat. Teát? Kávét? Vízet?

Egy pohár vizet kértem egyelőre.

Nem sokkal később már nyílt is a jobb oldali ajtó. Egy közepmagas, hosszú hajú férfi lépett ki a munkaszobából, szemkápráztatóan fehér vászonöltözékben. Fényes, sötét haja játékos hullámokban omlott a vállára, bőre épp annyira volt barna, ahogy azt a nevéből sejteni lehetett. Enyhén homorú homlokát ellensúlyozta hasonló mértékben kiálló orrnyerge. Telt ajkai barátságos mosolyra húzódtak, száját alaposan karbantartott szakáll keretezte. Mélybarna szeme mérhetetlen békét és derűt sugárzott.

Megpillantva őt óriásit dobbant a szívem. Megjelenése éppúgy lenyűgözött, mint nevének csengése.

Még hogy arab terrorista, inkább maga Jézus! – állapítottam meg.

Lassan, államot lent felejtve álltam fel, hogy üdvözöljem a *szent ember* magával ragadó hasonmását.

– Mester – leheltem alig hallhatóan.

– Önnek csak Salim, kisasszony – szólt kedvesen.

Kellemesen mély hangja olyan lágy volt, mint a szoba-hőmérsékletű vaj. Rövid kézfogás után mindketten helyet foglaltunk.

– Akkor én magatokra is hagylak benneteket – búcsúzott Peter, azzal hátrált két lépést, és eltűnt a bejárati ajtó mögött.

Kettesben maradtam *az arabbal*. Odakinn még remegett a lábam. Gondoltam, biztos azért, mert a barátnőm telebeszélte a fejem mindenfélével. Viszont amióta a leendő főnököm megjelent, furcsamód kényelmesen éreztem magam, mintha ezer éve ismernénk egymást.

Salim néhány másodpercig engem fürkészett, míg én igyekeztem nem elveszni mágikus tekintetében. Aztán úgy döntött, belevág az interjúba. A számítógép monitorjába bámult, és olvasgatott valamit rajta – talán épp az önéletrajzomat.

– Anna, kérem, mesélne arról, miért hagyta ott az előző munkahelyét? – szólt kisvártatva.

– Tudja, eléggé megviselt – sóhajtottam szomorúan, majd elképzelésem sincs, miért, megállíthatatlan panaszáradat ömlött belőlem. – Azok az emberi sorsok, amelyekkel nap mint nap találkoztam! Amikor tehetetlenül álltam egy-egy helyzet fölött! Tudja, a segítőknek a krízisotthonban nagyon meg van kötve a kezük, és igen csekély támogatást kapnak. Állandó ember- és forráshiánnyal küszködnek. Szeretek és szeretnék segíteni másoknak, de rajtam ki fog? Ráadásul ebből sohasem fizetem ki az adósságot, amit megörököltem. Márpedig muszáj tejlennem a banknak, különben nem lesz hol laknom. A szüleim

már nem élek, anyám most decemberben halt meg, aztán néhány hónapja vége lett egy komoly kapcsolatomnak is. Szóval egyedül vagyok, mint a kisujjam, és céltalannak látom az életemet. Azt hiszem, az egész egy nagy adag... – Aztán itt észbe kaptam, és a szám elé kaptam a kezem. – Basszus!

– Mi a gond? – kérdezte meglepetten Salim.

– Jó ég, ne haragudjon! Valószínűleg inkább lelkiség-
szolgálatra lenne szükségem új munka helyett.

– Hogyhogy?

– Olyan dolgokat borítok az interjúmon a leendő főnököm nyakába, amiket inkább egy pszichológussal kellene megbeszélnem.

Megcsuklott a hangom, és könnybe lábadt a szemem. Legszívesebben elbőgttem volna magam. Minden erőmmel azon igyekeztem, hogy ez ne történjen meg.

– Ön szerint ez rossz?

Úgy kérdezte, mintha nem lenne egyértelmű.

– Hát, egy ilyen megkeseredett embert valószínűleg senki nem alkalmazna.

A tenyerembe tettem az arcomat. Szörnyen szégyelltem magam, és el is könyveltem rögtön, hogy ezt az állást már lehúzhatom a végén.

Ő viszont nem engedte el a kérdést.

– De *ön szerint* ez rossz? Nem mások feltételezett véleményére, hanem az önére vagyok kíváncsi.

Bátortalanul kikukucskáltam az ujjaim közül. Totál hülyét csináltam magamból, ez a szép ember meg csak elnézően mosolygott rám. Megszállt az esélytelenek nyugalma, erőtlenül az ölembe ejtettem a karomat, és beesett vállal a háttámlának dőltem.

– Nem rossz, csak gondolom, nem ez a jellemző – motyogtam az orrom alatt.

– Mi a jellemző?

Gúnyosan felhorkantam.

– Fel kéne öltennem az ötmillió dolláros vigyort, és eladni magam, mint valami profi házalóügynök. Ehelyett úgy picsogok a problémáimról, mint egy balfék csitri. Elszúrtam.

– Egyáltalán nem – kuncogott Salim.

Rámeredtem.

– Nem?

– Szeretne nálam dolgozni?

Döbbenetem csak fokozódott.

– Ennyi?!

– Mi ennyi?

– Nekem azt mondták, hogy ilyenkor a humánerőforrás-menedzserek szanaszéjjel szokták szívatni a jelöltet. Tesztelik a tudását és minden képességét, elemezgetik a személyiségét, keresztkérdéseket tesznek fel neki, próbálják kikökkenteni és elbizonytalanítani...

– Nos, én nem vagyok humánerőforrás-menedzser – tűnődött, miközben ujjai közé fogta az állát. – Érző emberként tekintek a munkatársaimra, nem erőforrásokként.

– Valóban – értettem egyet egyszerre mindkét kijelentésével. Ő nem HR-es, és az ember nem szén meg áram meg víz, hanem érző lény. Máris a szívembe zártam őt emiatt.

Ismét a szemembe fúrta átható, mélybarna tekintetét, mintha a vesémet fürkészné.

– Tehát, akkor szeretne nálam dolgozni?

– Még azt sem tudom, egyáltalán alkalmas vagyok-e a feladatra – ellenkeztem bizonytalanul. Furcsálltam ezt a kapkodást.

– Persze, hogy alkalmas rá.

– Egyáltalán, mi lenne a feladat?

Egy levegővel felsorolta:

– Okos, őszinte, jószívű, olvasni tud, telefonhoz ért, postán levelet felad, átvesz, bevásárol, elkísér a...

– A néni odalenn említette, hogy ön...

– Így van, Maria néninek is segít – helyeselt Salim. – Ilyen asszisztensre van szükségem, aki szimpatikus a gondnokunknak is. Szóval, elvállalja?

– Igen – vágtam rá végül. Annyira furdalta az oldalamat a kíváncsiság, hogy ezek után mindenképp meg akartam próbálni.

– Tegeződhetünk?

Fel sem fogtam a kérdést, csak gépiesen bólintottam.

– Akkor üdv a csapatomban! – szólott megkönnyebbülten. – Szerződés a nyomtatóban, holnap reggel várlak, hozd vissza aláírva!

– Hányra jöjtek?

– Csak kényelmesen, mondjuk kilenc és tíz között. Holnap nincs semmi sürgős teendőnk.

Magamhoz vettem a szerződést, elköszöntem, és mint korábban a sűrke pólós Peter, én is eltűntem a bejárati ajtó mögött. Az idős hölgy már nem bóklászott a kertben, amikor kiléptem a lépcsőház kapuján.

– Hű, csajszi, nekem valami itt bűzlik – jelentette ki Evelin. Meghívott egy sütire, miután rácsörögtem, hogy azonnal hallania kell az interjú s ztorit. – Az a kínai nyanya gyanúsan odavan az arab pasasért, aki gyakorlatilag, amint meglát téged, minden versenyeztetés nélkül azonnal fölvesz. Asz-szisz-ten-sé-nek – nyomatékosította a szót. – Ráadásul két faszival lesz el összezárva egy lakásban!

– De szükségem van a melóra – győzködtem. – Peter mesternek szólítja. Meditációval foglalkozik, előadásokat tart, vallásokat kutat. Egyáltalán nincs rossz kisugárzása. Sőt! Megnyugtató érzés a közelében lenni.

– Annyira, hogy rögtön kiöntöttek neki a szíved minden bánatát: elhagytak, meghalt, kiborultál – dorgált a barátnőm olyan hangnemben, amellyel egyértelművé

tette számomra, mennyire pancser módon viselkedtem. Hát, na. Nem volt tapasztalatom az állásinterjúk terén.

Evelin egy biztosítónál dolgozott, és túl volt már jó pár meghallgatáson. Ő beszélte tele a fejem azzal is, hogy egy hagyományos interjúknak miket művelnek az erre kiképzett szakemberek. Ezt persze el is hiszem, de őszintén, egy történész mit tesztelgessen rajtam, a leendő asszisztensén? Megtalálom-e a vízforralón a bekapcsológombot?

Lövéssem se volt, mit csinálnak pontosan Evelin munkahelyén, általában egy szót sem értettem abból, amiket mesélt. De minden egyes nap csinosan öltözött, a ruhászekrényeit blúzok, blézerek és kosztümök töltötték meg. Talán elvéve akadt köztük egy-két póló, ám többnyire csak sportoláshoz használta azokat. Világosbarna, vállig érő haját minden reggel beszárította, zöld szemét erőteljesen sminkelte, és bordó rúzszt használt. Sokat tűnődtem azon korábban, honnan akad reggelente mindezekre ennyi ideje.

– Olyan bizalmas légkört teremtett a pusztá jelenlétével
– próbáltam megmagyarázni a vétkemet, bár ezt kettőnk közül csak ő tartotta annak.

– Talán épp ez a célja. Mindent tudni akar rólad, hogy majd sakkban tarthasson. Vigyázz, mit fecsegsz ki neki!

Duzzogva a csokitortámba szúrtam a villámat.

– Én nem látom ennyire sötéten a helyzetemet.

– Persze, hiszen benne vagy. Kívülről egész máshogy fest. De idehívtam Richie-t is. Majd ő mindjárt igazságot tesz.

Richard volt a lakókerületi képviselőjelöltünk. Már a felmondásom előtt is próbált meggyőzni, hogy lépjek be a pártjába, vagy legalább legyek az asszisztense, esetleg a tanácsadója. Ők éppen annyit ígértek, amennyiről ténylegesen úgy is gondolták, hogy teljesíthető. Legalábbis ezt állították magukról. „A többbit maximum felterjeszteni tudom” – vallotta a jelölt. Éppen ezért, vagy ennek

ellenére – ki tudja –, nem nyertek soha. Újra és újra érzéketlen harácsolók kerültek hatalomra, akik így gond nélkül dőzsölhettek, és legfőképp jó magasról tojtak a szociális szférára.

Ha majd egyszer politikus leszek... – játszadoztam olykor a gondolattal, pedig egyébként szent meggyőződésem volt, hogy nem ez az utam. Ebben is csak a céltalan küzdelmet láttam, így hiába kedveltem a srácot, elutasítottam az ajánlatát.

– Minek? – dohogtam. – Tudod, mi a véleményem...

Valójában az, hogy politikusnak csak az örültek mennek, vagy ha éppen még nem azok, majd időközben megőrülnek. De ezt nem fejthettem ki, mert ebben a pillanatban futott be Richie.

– Halljuk, mi a véleményed rólam?

Vigyorgott, és sötétszőke hajába túrva lazán ledobta magát közénk.

– Ó, hidd el, csupa szép és jó! – szúrtam oda üdvözlésképpen, majd a tortámra vetettem magam.

– Köszönöm, ez igazán elismerő – szólt büszkén az örültjelölt. – Na de mondjátok már, mi a vita tárgya?

– Itt ez a szerződés – mondta Evelin, és az asztalon heverő papírhalmazra mutatott. Bordóra festett körme szigorú felkiáltójelként rikített a hófehér lapokon. – Olvasd el, és vedd figyelembe a benne szereplő neveket is!

– Az az új mániája – egészítettem ki az információt, miközben barátnőm felé böktém a villámmal –, hogy a Salim Shadi arab név, tehát a pasas biztosan el akar rabolni, és eladni valami sejknek, mint fehér bőrű, vörös hajú kuriózumot.

Richard kifejezéstelen arccal hümmögött.

– Ráadásul – ragadta magához a szót Evelin – teljesen oda meg vissza van a pacáktól. Mintha az valami varázslattal máris elcsavarta volna a fejét. Nem normális, én mondom!

– Tényleg bejön – vallottam be szégyellősen. – Sötét szemű, szakállas, és hosszú hajú. Nem is értem, manapság a pasik miért nem növesztik meg a hajukat, annyira szexi!

– Nocsak, róla mintázták az összes létező Jézus-szobrot? – kuncogott Richard.

Habár szavam se lehetett, ő legalább félhosszúra hagyta a haját, mint Daniel Jackson a *Csillagkapu*ból, vagy bármely ügyeletes jófiú egy tetszőleges filmből. Szakállat se hordott, talán jól sem állt volna neki.

– Mostantól azért fogsz templomba járni, hogy vasárnap is őt bámulhasd? – csatlakozott Evelin.

– Nem szeretem a szenvedő Jézust ábrázoló szobrokat – motyogtam bosszúsan.

– *Your own... personal... Jesus* – dúdolta a barátnőm.

Korábban sosem tudtam hova tenni ezt a Depeche Mode-számot, de ezzel vitathatatlanul rátapintott a lényegre. Persze ezt akkor még egyáltalán nem sejtettem.

– Mindegy – szakította félbe a pizskálódást Richard. – Elárulnád, melyik a kifogásolható rész, Evelin?

– A második oldalon, ahol az utazásokat említi. Amikor kutatni vagy előadni megy akár más országokba is, és esetenként Annának vele kell majd utaznia.

– Távolléti díjat is kapok – tettem hozzá.

– Csak épp repjegyet hazafelé nem.

– Dehogynem!

– Majd véletlenül elfelejti, meglásd! – torkolt le Evelin, és aggodalmasan Richie-hez fordult. – Ráadásul titoktartási kötelezettsége is van. Lehetséges, hogy még azt sem árulhatja el, hová utazik?

Richard elolvasta a szerződés kifogásolt szakaszait, majd tárgyilagosan kijelentette:

– Jogilag semmi kivetnivaló nincs a szövegben. A titoktartási kötelezettség pont olyan, mint bármely más munkahelyen.

Ez továbbra sem nyugtatta meg a barátnőmet. Vadul küzdött, hogy maga mellé állítsa a közös barátunkat.

– És nem jogilag? Nem érzel semmi furcsát?

– Nem jogilag? – Ezen Richard komolyan elgondolkodott. – Igazság szerint annak nyilván jobban örülnék, ha Anna az én asszisztensem szeretne lenni, de már számtalanszor kifejtette, hogy nem érdekli a politika. Ez az ő döntése, nem erőltetem. Pedig a tapasztalata nagy segítség lenne a számunkra, de ha inkább a történelmet és a filozófiát választja, szíve joga.

Hátba segít helyretenni bennem az elmúlt időszak sérüléseit, és megtalálom az igazi célt az életemben – fűztem hozzá gondolatban. Nem láttam értelmét hangosan kimondani mindezt, egyikük sem volt az a filozofálgató fajta. Sokkal talpraesettebben ragadták meg az élet dolgait. Főleg Evelin, aki rögtön fel is pattant.

– Na, jól van, itt hagylak benneteket egymásnak, ha már ilyen mély egyetértésben vagytok. Vissza kell mennem a melóba. Sziasztok! – hadarta durcásan, és azonnal el is viharzott.

Richard karba tett kézzel hátradőlt.

– Most megsértődött, hogy nem álltam a pártjára?

Magam elé meredve sóhajtottam. Zavart, hogy a szereteim nem lelkesednek igazán a döntésemért.

– Pedig hidd el, senki pártján nem állok. Teljesen rendben van, ha aláírod.

Komolyan hangzottak a szavai. Kisvártatva felém nyúlt, és a tenyerébe fogta a kezemet, így magyarázott tovább.

– Azért légy óvatos, Anna! És ne feledd, bármikor hívhatsz, ha úgy érzed, segítségre van szükséged. De szerintem nem lesz semmi baj. Felnőtt nő vagy, nem kétlem, hogy felelős döntést tudsz hozni az életedről.

Némán bólintottam, de nem feleltem.

Richie egy darabig a hüvelykujjával simogatta a kézfejemet, aztán elengedte.

– Ha nem gond, én is visszamennék az irodába – szolt, és felállt az asztaltól. – Eléggé el vagyok havazva. De mindenképp csörögj, bármi van!

Hát egyedül maradtam. Betoltam a maradék sütitmet, és határozottan aláírkantottam a szerződést.

Nem akarok a kegyetlen jelen nyűgjeivel foglalkozni többé – szögeztem le elszántan. – Jó lesz nekem a múlt, az már legalább nyugton van!

Az izgatottságom alig hagyott aludni éjjel, és korán kidobott az ágy. A reggeletem ismét a szekrényem előtt töltöttem. Fél órán keresztül képtelen voltam eldönteni, milyen ruha illene a napomhoz. Végül lenge vászonblúzt és virágmintás szoknyát választottam. Úgy éreztem, ez az összeállítás fejezi ki legjobban a jókedvemet, és így utólag persze már azt is bevallom, hogy tetszeni akartam az új főnökömnek.

Felvillanyozva, tettere készen indultam, hogy szembenézzek új életem első munkanapjával. Úgy intéztem, hogy kilencre érjek a házhoz, nehogy túl lustának tűnjek, de ne is korábban, hogy azért buzgómócsingnak se higgyenek.

Maria néni a kapuban söprögetett, és már messziről észrevett. Vigyorogva integetett felém:

– Hát mégiscsak kiskegyed lesz a fiatalemberek asszisztense?

– Úgy tűnik – mosolyogtam rá, majd pillekönnyedséggel libbentem a lépcső felé. Elégedett hangja ugyanígy röppent utánam:

– Nagyon örülök neked, lányom!

Vajon mivel vettem le így a lábáról? – tűnődtem. – Vagy minden második embertől így odavan? Utoljára talán anyám örült így nekem, amikor megkaptam az első és egyben utolsó kitűnő bizonyítványomat másodikban.

A konyha és a mosdó ajtaja között kaptam egy aprócska munkaasztalt számítógéppel és kétkupacnyi papíralapú levéllel. Újdonsült főnököm rögtön el is magyarázta, hogy a kisebbik adag a feladandó, a nagyobbik az elolvasandó, és ez utóbbiakat két további kategóriára kell majd bontanom: megválaszolandók és kuka. Mellém került az iratmegsemmisítő és a telefon is.

A konyhában és a fürdőszobában is megmutatta, mit hol találok, és melyik háztartási gépet hogyan kell elindítani, majd a munkaszoba következett. Ez egy jóval nagyobb helyiség volt, mint az irodának használt előtér. A padlót egy hatalmas szőnyeg takarta be, hanyagul megszórva félkör alakú ülőpárnákkal. Valamivel odébb állt egy kanapé két fotellel, dohányzóasztallal, és a leghosszabb fal mentén egy szekrény sor húzódtott, tele könyvekkel.

A szemben lévő oldalon egy számomra ismeretlen földrész óriási, megsárgult térképe lógott. Legfelül hatalmas betűkkel állt a cím: *Ismert Világunk*. Közelebb léptem, és olvasgatni kezdtem a tájak és városok neveit: Mélysárföld, Aranyszőlőrév, Hegylábfüred, Szélesvölgy, Napféhérvár, Keletkincs, Szegelet, Nagymagasok, Perzselőföld, és így tovább. Akárki is adta a térképnek ezt a címet, volt humora, ha szerinte ez egy *ismert világ*.

Nem mertem megkérdezni, miféle mesebeli földrész ez. Úgy éreztem, mintha tiltott kincset pillantottam volna meg. Hallottam ugyanis pletykákat, miszerint a régészek között nem illik mindenféle csak úgy rákérdezni, mert ha valami olyasmire bukkannak, ami nem passzol a jelenlegi világtörténelemtől kialakított képükbe, azt inkább visszatemetnék, minthogy megbolygassák vele az erőviszonyokat.

De nem kellett kérdeznem, Salim beszélt magától is:

– Van egy kutatásom, amely szorosan kapcsolódik ehhez a földrészhez. Alkalomadtán majd megismerkedhetsz vele. De most munkára! Vegyük át a leveleket!

Megtudtam, melyik leveleket lehet figyelmen kívül hagyni, és miről ismerhetők fel azok, amelyekre Salim személyesen szeretne válaszolni, és hogy a maradékra miféle sablonszövegei vannak. Majd utamra bocsátott egy pénztárcával, a feladandóval, a befizetendővel, néhány szatyorral és egy bevásárlólistával.

Mire visszatértem a posta-bolt körutamról, az asztalomon gőzölgött egy tál zöldségleves egy szelet almáspite társaságában. Fölé hajoltam, és ahogy megéreztem az ebéd étvágygerjesztő illatát, rögtön meg is kordult a gyomrom. De mielőtt még ráröppenhettem volna, el kellett pakolnom a vásárfiát.

Épp benyitottam volna a konyhába, amikor Salim jelent meg az ajtóban a saját tálcájával és egy marék evőeszközzel. Kis híján összeütköztünk.

– Ó, hát visszaértél? – mosolygott rám. – A gondnokunk máris nagyon megkedvelt, neked is küldött egy adagot.

Állával az asztalom felé bökött.

– Pedig csak pár szót váltottunk.

– Maria néni tudja, ki a jó ember – magyarázta, miközben a saját asztalához sétált az ebédjével. – Rossz szándékúak nem is juthatnak be a házba. Lepattannak a kapuban, mintha az zárva lenne. Pedig sosincs! Maria néni ajtaja minden tiszta lélek előtt nyitva áll. Képzeld, amióta ő itt lakik, sohasem történt még betörés.

– Soha?

– Soha, egyetlenegyszer sem.

– Talán valamiféle boszorkány lenne a néni? – kérdeztem jókedvű kételkedéssel.

– Még az is lehet. Mindenesetre nagyon kedves asszony, és remek a főztje – jelentette ki Salim, és helyet foglalt az asztalánál. – Ha gondolod, csatlakozz hozzám, ebédeljünk együtt!

– Még el kell raknom, amit vettem.

– Hagyd csak, megvár az! Ide hallom, milyen éhes vagy – mondta, és felém nyújtotta a nekem szánt evőeszközöket.

Igaza volt. A friss leves illatától folyamatosan követelőzött a gyomrom, hogy márpedig ő most azonnal kéri az adagját.

Hát jó. – Engedtem az újdonsült főnököm és a legéhe-
sebb szervem közös nyomásának. Felnyaláboltam az ebé-
demet, Salim asztalához sétáltam, és szemben vele letele-
pedtem.

– Jó étvágyat! – mondtuk egyszerre.

Maria néni egyszerű zöldséglevest főzött, az mégis kü-
lönlegesen ízletes és laktató volt. Hangot is adtam tetszés-
semnek, miután belekóstoltam.

– Isteni!

– Soha nem tartottak még ilyen jól. Szeretek itt élni. Az
emberek kedvesek, és az élet hihetetlenül könnyű.

– Már akinek – motyogtam, mire Salim kérdően nézett
rám. Gyorsan meg is magyaráztam. – Úgy értem, az elmúlt
időben annyi szörnyű történetet volt szerencsétlenségem
megismerni, hogy egyáltalán nem nevezném könnyűnek
az életet. Bizonyos szempontból magam is nyomorgok
a szüleim adóssága miatt. Ha nem jutok pénzhez, egyszer-
rűen nincs hol laknom. Ha nem vettél volna fel, én nem is
tudom, mihez kezdtem volna magammal. Szóval, bocsáss
meg, de kissé belecsömörlöttem az általad könnyűnek ne-
vezett életbe.

– Most viszont lesz lehetőségem rá, hogy kipihend az ed-
digieket, és meglásd a jelen életedben a könnyedséget.

– Ez a céloom.

– Az jó, ebben tudok neked segíteni.

– Hogyan?

– Egyelőre csak tedd azt, amivel megbízlak. A többi
majd jön, amikor itt az ideje.

Sejtelmesen a levesébe mosolygott. Én pedig csak pislog-
tam rá. Munkát kapok, pénzt kapok, pihenést kapok, és
segítséget is. Túl szépen hangzott ahhoz, hogy igaz legyen.

– Szükség lesz rá, hogy ismét tettere késznek érezd ma-
gad, amikor majd útra kelünk – fűzte hozzá.

Az utazások, amitől Evelin annyira tart – jutott eszembe. – Talán Salim azt akarja, hogy ne csak úgy vele menjek, hanem én magam is várjam a közös kalandokat.

– De ha most kiégett vagyok, fáradt és megkeseredett, miből gondolod, hogy később nem így lesz? Honnan tudod, hogy túljutok mindezen, és ismét lesz erőm arra, hogy ne csak a saját sebeimet nyalogassam?

– Egyet biztosan mondhatok, Anna, minden elmúlik egyszer. Elmúlik a fájdalom, elmúlik a jókedv, elmúlik a könnyű élet, és elmúlik ez a kiváló ebéd, ahogy a megkeseredettség is. Újra az leszel, aki valójában vagy. Aki zsigeri kötelességének érzi, hogy segítsen az embereken.

– Hogy jön ehhez a történezzet?

– A múlt ismeretével értjük meg a jelenünket, és érdekeljük ki a jövőnket. Gyökértelenül koronátlan a fa.

Emésztgettem kicsit az elhangzottakat a leves és a pite kíséretében. Nem tudtam további kérdéseket megfogalmazni, így lassan feltápázkodtam, hogy végre elpakoljam a bevásárlókörutról hozott szerzeményeket. Utána elmosgattam a tálakat, hogy tisztán és illatosan visszaszolgáltassam őket Maria néninek. Közben azon kuncogtam magamban, hogy talán a főnököm tényleg Jézus, és Maria néni az anyja. Ki tudja?

Nem sokkal később, amikor az asztalomnál ültem, és épp a levelezőprogrammal ismerkedtem a számítógépen, betoppant Peter.

– Az ebéded a hűtőben – szólta Salim, miközben fel se nézett a mappából, amelynek tartalmát éppen tanulmányozta.

– Majd vacsorára megeszem – válaszolt Peter, és egy levelet nyújtott a mesterének.

A főnököm megrázta a fejét.

– A beérkező posta mostantól ott landol – intett felém.

Peter átrappolt hozzám, és nekem nyújtotta a borítékot. Elvettem tőle, kibontottam, és elolvastam, majd arra

jutottam, hogy ezt egyértelműen Salimnak kell megválaszolnia.

– Egy bizonyos Mauritio dékán kérdi, hogy Salim Shadi tanár úr volna-e szíves előadást tartani az egyetemen a filozófia fakultációt fölvelt hallgatók számára a következő hetekben. Ugyanis indul a szemeszter, viszont a filozófia-professzor, aki ezeket az előadásokat tartaná, jelenleg a tengerentúlon tartózkodik, és még egy jó hónapig nem szándékozik hazatérni, így a karnak szüksége van Salim mester segítségére.

– Szép – szólt elismerően a levél címzettje. – Kérlek, Anna, érdeklődd meg a nevemben Mauritio dékántól a tanrendet és a tematikát, ugyanis csak ezek ismeretében tudok egyértelmű választ adni. Peter, van az öregnek e-mail-címe?

– Van, de minek – dohogott a kollégám. – Elég régi vágású fazon, és a titkárnője sem egy modern darab. Feltételezem, ezt se véletlenül kaptam fizikai formátumban. A mérnökök már vagy tíz éve nem nyomtatnak, ha nem muszáj, bitekben és bájtokban kommunikálnak. Manapság a legmenőbbek pendrive-on viszik a beadandókat. A bölcsészek viszont csak az olyan kézzel fogható dolgokban bíznak, mint a papír és a tinta.

– Peter!

– Igen-igen, ma még útba tudom ejteni az egyetemet, és beugorhatok az irodájába, ha most rögtön nyomtattok egy választ.

Máris intézkedtem. Peter felnyalábolta a még meleg papírost, borítékba dugta, és elviharzott.

Annyira tetszett az első napom, hogy szökdécselve és dudorászva indultam hazafelé. Mégsem tarthatott soká a jókedvem. Útközben, a metróból a felszínre érve egy Richard arcával teleplakátolt standot láttam meg az élelmiszerüzlet

előtt. A kezdeti sokk után döbbenten siettem oda, hogy megtudjam az aktivistáktól, mégis mi a fene ez.

– Nem hallottál róla? Lemondatták a Pocokfejűt, így időközki választást írtak ki – világosított fel az egyikük, nevezetesen Emma, akivel Richard már a kezdetek óta együtt dolgozott.

– És Richie indul? Nem is említette, mire készül!

– Ennyire komolyan vette, hogy téged nem érdekel a politika – csatlakozott Alex, ő is régi motoros volt már a csapatukban. – Tudod, mi, férfiak szó szerint veszünk mindent.

– Hát ez remek, de az igazán érdekelne, *vele* mi van. Vagy ez lenne a bossúja, amiért nemet mondtam az ajánlatára?

– Ezt tőle kérdezd – közölte Emma, majd az orrom alá dugott egy matricát a párt logójával.

– Ha tudnátok, mennyi ilyenem van! – nyögtem.

– Nekünk sokkal több, mint láthatod – szolt Alex flegmán. – Hívd föl! Ha esetleg nem emlékeznél a telefonszámára, ráírhatom a matrica hátuljára.

– Nem kell, kösz, megvan az *összes* száma, felhívom.

Amint hazaértem, azonnal be is tartottam az ígéretemet. Egy ilyen hír után úgy tippeltem, hogy még dolgozik, ezért az irodai számát tárcsáztam elsőnek.

Talált, süllyedt.

– Megbántottalak valamivel? – kérdeztem kétségbeesetten.

– Nem dehogy, csak elfelejtettem.

– Hogy lehet egy ilyen fontos dolgot elfelejteni, Richie?

– Rólad és az új állásodról beszélgettünk tegnap – hártott. – Tényleg, hogy sikerült az első napod?

– Gyere át, beszéljük meg!

– Oké, még pár dolgot el kell intéznem, de este meglátogatlak.